

Estatuts amb diverses reformes

El projecte per a descentralitzar Còrsega posat a referèndum el 6 de juliol no és el primer que París dissenya per a l'illa. De fet, ja l'any 1969 el general De Gaulle volia dotar a Còrsega d'un estatut particular, tot i que no se'n va sortir, també li van dir no al seu referèndum de reforma constitucional tímidament descentralitzadora. Després d'allò se'n va anar a casa. I ara sembla que els seus successors, de nou a la cúpula dirigent del país, hagin volgut executar la revenja. També han perdut, però, si volen, poden tirar endavant la reforma, ja que la consulta no era vinculant.

Si malgrat tot al final s'acaba aplicant l'Estatut Raffarin, serà el quart que s'implanta a l'illa. Els precedents, tots tres sorgits dels socialistes, van començar el 2 de març de 1982, un any després de l'elecció de Mitterrand com a president francès i en plena treva del grup armat FLNC. Aquell dia es va presentar l'Estatut Gaston Defferre. Era el primer intent descentralitzador de França, que començava, com tots, per Còrsega. Es tractava de dotar l'illa d'una assemblea de 61 escons (sense govern), que tenia competències gairebé només en política educativa, cultura, medi ambient, habitatge i energia. A més, reconeixia per primer cop "la identitat cultural corsa". Els independentistes es van abstenir en les eleccions d'aquell nou organisme, i els resultats van ser tan fragmentats que es van haver de repetir els comicis el 1984. L'Assemblea es va mantenir i es va aplicar el mateix model a tot França a partir de 1986.

El 13 de maig de 1991 es va presentar l'Estatut Pierre Joxe (inspirat en el que es va fer amb la Polinèsia), que definia Còrsega com una "col·lectivitat territorial". En el text inicial de la llei s'especificava per primera vegada que "la República francesa garanteix a la comunitat històrica i cultural que constitueix el poble cors, component del poble francès, els drets a la preservació de la seva identitat cultural i la defensa dels seus interessos econòmics i socials específics". Però el Consell Constitucional va censurar els mots "poble cors". El que sí que va acceptar va ser una nova assemblea de 51 consellers territorials que, aquest cop sí, podia escollir un consell executiu de sis consellers i un president. A més, s'ampliaven les matèries que es podien discutir a l'Assemblea a carreteres, transport aeri i marítim i xarxa hidràulica. L'Assemblea podria adaptar les lleis i decrets francesos, amb el vistiplau de París, és clar.

La tercera reforma data del 22 de gener del 2002, és l'anomenat Estatut Lionel Jospin, en què es volia ampliar els temes que es podien tractar a l'Assemblea i s'hi incloïa (sorprenentment en un estatut) un programa d'inversions econòmiques de 2.000 milions d'euros en un termini de quinze anys. El Consell Constitucional, però, hi va posar diverses esmenes, d'una banda en va censurar part de l'article primer de la llei, que permetia transferir "experimentalment" competències legislatives a l'Assemblea corsa, i de l'altra va exigir que quedés expressament indicat el caràcter facultatiu de l'ensenyament de la llengua corsa.

Nicolas Sarkozy, ministre de l'Interior, ha estat el gran perdedor d'aquest referèndum. En aquesta imatge, del dia 5 de juliol, anuncia en conferència de premsa que havien detingut Yvan Colonna.

L'Estatut Raffarin, que es va dur a referèndum el dia 6, proposava instaurar la "província única" que agrupés els departaments del nord i del sud i l'Assemblea actual, per crear una nova cambra els membres de la qual s'escollirien a dues voltes amb el sistema proporcional i amb paritat entre homes i dones.

D'aquesta assemblea s'escolliria un consell executiu i tindria dues subdivisions administratives corresponents als actuals departaments del nord i el sud.

Però amb el rebuig a l'Estatut Raffarin, l'*status quo* "constitucional" de Còrsega queda emmarcat pel projecte de llei Jospin, que, al cap i a la fi, és ara com ara l'únic element més o menys tangible que resta del que s'ha anomenat Procés de Matignon.